

CATHERINE & KATHERINE
DOYLE WEBBER

İKİZ TAÇLAR

Çeviren
Alp Levi

*Sağ salim uzaklara uç, küçük Wren.
Rose, büyüdüğünde güçlü ve doğru ol.*

Anadawn Sarayı'nın altın kapıları batan güneşin ışığında parıldıyordu, her bir dikenini bir hançer kadar sivriydi. Bu manzarayı gören Wren Greenrock'ın midesi allak bullak oldu. Kapılar uzaktan bile hayal ettiğinden daha yüksekti, ağır zincirleri rüzgârda hafifçe şıngırdıyordu.

Sarayın bahçelerini çevreleyen ormanın kenarındaki bir oyuğa çöktü. Hava ağaçların güvenliğini terk edemeyecek kadar aydınlıktı; daha fazla yaklaşabilmek için gecenin onu gizlemesini beklemesi gerekiyordu. Ayağının altında bir dal kırılınca Wren yüzünü buruşturdu.

Arkasında bir ses, "Dikkatli ol," diye tısladı. Shen Lo, Wren'in yanında belirdi. Karalara bürünmüştü, yüzünün bir kısmı örtülmüş bir hâlde bir engerek yılanı kadar hızlı ve sessizce hareket ediyordu. "Gözlerini ayaklarından ayırma, Greenrock. Sana öğrettiklerimi hatırla."

"Gözlerimi ayaklarımdan ayırmazsam, bizi gördükleri yerde öldürecek olan o korkunç saray muhafızlarını nasıl sayacağım, Shen?"

Shen'in koyu renkli gözleri sağa sola kaydı, muhafızları izliyordu. Sadece aşağı bahçede on iki muhafız vardı, bir altısı da kapıla-

* (İng.) *Wren*: Kırlangıç. —*yhn*

rı koruyordu. Her biri tertemiz yeşil üniformalar giymişti, kılıçları bellerine takılıydı. “Onları halledebilirim.”

Wren öfledi. “İçeri girerken bizden şüphelenilmesini *istemediğimiz* için geride on sekiz ceset bırakmamayı tercih ederim.”

“Bir yanıltmaca mı yapalım o zaman? Bir geyik yakalayıp avluva salabiliriz.”

Wren ona yan yan baktı. “Seni neden yanımda getirmeye karar verdiğimi hatırlatsana?”

“Çünkü büyükannen senden bunu istedi,” dedi Shen kendini beğenmiş bir tavırla. “Ve ben olmadan çölü asla aşamazdın.”

Wren tuniğindeki kumları dalgın dalgın silkeledi. Görevi hâlâ önünde dursa da kavurucu çöl güneşinden kurtulduğu için memnundu. Serin havadan derin bir nefes çekti, sinirlerini gevşetmeye çalıştı.

Zihninde büyükannesi Banba’yı canlandırdı, Eana’nın batı kıyısında dimdik duruyor, güçlü elleriyle Wren’in omuzlarını kavırıyordu.

“Anadawn Sarayı’nın taştan kalbini kırıp açtığında ve tahttaki hakkın olan yeri aldığında, Eana’nın bütün rüzgârları ismini şakıyacak. Cadıların cesareti yanında yürüsün, benim küçük kuşum.”

Wren bakışlarını Anadawn’ın doğu kulesinin en tepesindeki pencereye çevirdi, o cesaretin bir parçasını toplamaya çalıştı. Ama içinde, göğsünde bir sinekkuşu gibi çırpınan kalbinden başka bir şey bulamadı.

“Eve benziyor mu?” diye sordu Shen.

Wren başını acı acı iki yana salladı. “Bir kaleye benziyor.”

“Eh, sana meydan okunmasını hep sevmişsindir.”

“Bu işin boyumu aşabileceğini düşünmeye başlıyorum,” dedi Wren tedirgin bir sesle. Ama bu planı kuran Banba’ydı ve ikisi de Wren’in bu plana uyması gerektiğini biliyordu.

Shen yere çöküp bir ağaca yaslandı. “Gece çöktüğünde güney yönünde ırmağa gidecek, sazlıkları açacağız. Oradaki surlar daha eski, tırmanmamız daha kolay olur. Gözcüler arasından sızabiliriz.”

Wren'in eli, belindeki bağıcıklı keseye dokundu. Bu kese ona Ortha'dan ayrıldıkları gün büyükannesi tarafından verilmiş, bir tılsım gibi Wren'in eline tutuşturulmuştu. *"Sihirini elinin altında ama gözlerden uzakta tut. Anadawn'da şüphelenilen cadılar önce idam edilir, sonra sorgulanır."*

"Muhafızları büyüleyebilirim," dedi Wren güven dolu bir sesle. "Uyku sihirlirim şimşek hızında artık."

"Biliyorum," dedi Shen. "Kimin üstünde alıştırmaya yaptığını unutma."

Wren ayaklarını uzatıp Shen'in omzuna yaslandı. Kuş seslerinin ötesinde, saray hayatının seslerini dinlediler, hizmetçilerin oradan oraya koşturmalarını, muhafızların nöbet yerlerinde dimdik durmalarını izlediler. Güneşin son ışıkları, bir suluboya fırçasının darbeleri gibi gökyüzünden eriyip kayboluyordu.

Wren'in bakışları, güzel bir gül bahçesinin orta yerinde yükselen mermer bir heykele takıldı. Dudakları kıvrıldı. Eana'nın meşhur Koruyucu'sunun bir heykeliydi bu. Son derece hırslı, takıntılı bir adamdı. Büyünün her kırıntısını söküp atma niyetiyle bu sahilleri binlerce yıl önce istila etmişti. Geride pek az canlı bırakan vahşi bir savaşın sonrasında Koruyucu, Eana'nın son cadı kraliçesi Ortha Starcrest'i tahtından indirmeyi başarmış, krallığı kendi üstüne almıştı. Ve tüm cadı nüfusunu olduğu gibi yok etmeyi başaramamış olsa da –bir krallığın kalbi nasıl kesilip atılabilir ki?– Koruyucu'ya bugün bile bir tanrı gibi tapılıyordu. Ve cadılara olan nefreti hâlâ canlıydı.

Shen, Wren'in bakışlarını takip etti. "Kraliçe olduğunda o iğrenç heykeli ne yapacaksın?" diye sordu. "Tuzla buz mu edeceksin? Yerine benim heykelimi mi dikeceksin?"

"Küçük parçalara ayıracağım," dedi Wren. "Sonra da bu çirkin şeyi kim ısmarladiysa ona kaşık kaşık yedireceğim."

O anda, güllerin arasında dolaşan birini gördü. Wren'le aynı yaşlarda gibi görünen bir kızdı. Koyu renk saçları, beline kadar uzanan gevşek dalgalar şeklinde yapılmıştı. Uzun etekli güzel bir

pembe elbise giymişti. Narin çenesini gökyüzüne kaldırmıştı, düşüncelelere dalmış gibi görünüyordu.

Wren istemsizce ayağa kalktı.

Shen onun pelerinin ucunu çekiştirdi. “Eğil.”

Wren uzaktaki kafes çiti işaret etti. “Şu kızı görüyor musun?”

Shen gözlerini kıstı. “Ne olmuş ona?”

“Bu o. Benim kız kardeşim.” Wren kalbinde bir ipliğin gerilmesi gibi tuhaf bir çekim hissetti. Bir an için o altın kapılara doğru koşmak istedi. “Bu Rose.”

Shen yavaşça ayağa kalktı. Hafifçe kıkırdarak “Prenses Rose, kendi gül bahçesinde geziniyor,” dedi. “Bunun bir işaret olduğunu söyleyebilirim... ve kızın suratı seninkiyle aynı.”

Wren kıza öyle dikkatle bakıyordu ki gözlerini bile kırpmıyordu. Dünyanın öbür ucunda bir ikiz kız kardeşi olduğunu bilerek büyümüştü ama onu böyle kanlı canlı görünce hayatında ilk kez dili tutulmuştu.

Shen ona döndü. “Plan konusunda tereddüt etmeye başladım deme bana?”

Wren’in zihninin bir köşesinde büyükannesinin yüz ifadesi sertleşti. “*Anadawn’a vardığında kalbini ormanda bırak. Bir zayıflık ânı hepimizi mahveder.*”

Wren çenesini kastı, gözleri hâlâ Rose’un üstündeydi. “Asla.”

* Rose İngilizcede “gül” anlamına geldiğinden burada Rose’un adına bir atıf yapılmaktadır. –yhn

Prenses Rose Valhart, gözlerin üzerinde olmasına alışkındı.

Üniformalarının altın düğmeleri gün ışığında parıltıyan saray muhafızları hiçbir zaman uzağında değildi. Hizmetçiler de onu dikkatle izliyor, ihtiyaçlarını çoğu kez o dile getirmeden kestirebiliyorlardı. Sarayın kâhyası Chapman, bir güve gibi sürekli etrafındaydı. Her günün her ânında nerede olduğunu bilir, oyalanıp hülyalara dalma huyuna rağmen Rose'un hiçbir yere geç kalmadığından emin olurdu.

Tebaası da onu izliyordu elbette. Başkent Eshlinn'e indiği nadir anlarda, onu görebilmek için sokaklara doluşurlardı. Sonuçta Rose onların sevgili prensesiydi, ismini aldığı gül kadar güzel, kokusu kadar tatlı ve kusursuzdu.

Rose, onun hakkında böyle düşündüklerini *varsayıyordu* en azından. Halkıyla konuşmasına izin yoktu, onlara sadece kirpiklerini kırıştırebiliyor, uzaktan parmaklarını sallayabiliyordu. Ama kraliçe olduğunda tüm bunlar değişecekti. Rose, krallığının uzak köşelerini ziyaret etmekte, orada yaşayanlarla buluşmakta kararlıydı. Onlarla konuşmak, onları tanımak... kendisini tanımalarını sağlamak istiyordu.

Rose bazen kuşların bile onu olması gerekenden daha yakından

izlediklerine yemin edebilirdi. Hayal gücü hep genişti gerçi. Chapman bunun için Rose'un en yakın arkadaşı Celeste'i suçluyordu. Kahkahadan kırılıncaya dek birbirlerine her biri daha da abartılı, aptalca hikâyeler anlatmaktan hoşlanırlardı. Bazen en derin arzularını bir parşömen parçasına yazıp mum ışığında yakar, dileklerinin küllerini gecenin göğüne savururlardı.

Rose hep aşk diliyor, Celeste'ye macerayı seçiyordu. Rose bazen ikisine birden sahip olup olamayacağını merak ediyordu. Ama macera dolu bir hayat, bir kraliçeye yakışmazdı. Gündüz düşlerinin heyecanı ve bahçelerinin vahşi güzelliğiyle yetinmek zorundaydı. Çiçeklikten pembe bir gül alıp sapını özenle keserken gülümsedi. Bir çiçeğe daha uzandı... ve olduğu yerde donakaldı.

Aniden birinin onu izlediği hissine kapılıp tedirgin olmuştu. *Yeni* birinin. Çenesini hızla kaldırdı, altın kapılarda bekleyen muhafızların ötesindeki, batan güneşin çalılıkları ateşe verdiği, gölgelerle dolu ormanlığı görmeye çalıştı.

Göğsüne bir ağrı yayılınca Rose elini gövdesine bastırdı. Bu akşamüstü çok fazla mı şekerli çörek yemişti? Sinirleri bozulmuş da olabilirdi tabii. Taç giyme töreninin eli kulağında, bu aralar *çok* meşguldü.

"Rose!" Tanıdık bir ses sessiz bahçeyi yarıp geçerek onu ürküttü. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Hayatına giren hiç kimse Rose'u Kralnefesi kadar dikkatle gözlememişti. Willem Rathborne, doğduktan birkaç dakika sonra hayatını kurtaran adam, neredeyse on sekiz yıldır onun koruyucusuydu, başı buna tanık olabilecek kır saçlarla doluydu. Ona doğru yürürken kaşlarını çatmıştı, yüzünün kırışıkları öyle derindi ki fena hâlde yaşlanmış görünüyordu.

Rose içgüdüsel olarak kusursuz bir reverans yaptı, pembe elbisesi etrafında uçtu. "Yatak odam için biraz taze çiçek topluyordum sadece."

Willem iç çekti, nefesi burnunda ılık çaldı. "Bu hizmetçilerin işi. Gece vakti burada olmamalısın."

Rose onu rahatlatmak için hafifçe güldü. “Güneş daha yeni batıyor. Ben de Eshlenn sokaklarında gezip tozuyor değilim. Bahçelerimde güvendedim.”

Willem onun için bir babaya en yakın kişi olsa da aralarında hep bir mesafe vardı. Rose hayatı boyunca onun takdirini kazanmak için can atmıştı, şimdiyse Kraliçe olmaya hazır olduğunu, krallığın ve geleceğin kendisinin ellerine bırakılabileceğini ona göstermeyi her şeyden çok istiyordu.

Bir diğer çiçeğe uzandı. “Çok fazla endişeleniyorsun, sevgili Willem.”

Kralnefesi ona sert bir bakış attı. “Sana hayal dünyandan uyanmanı kaç kez söyleyeceğim Rose? Her zaman tetikte olman *gerek*iyor. Tehlike...”

“...her yerde ve kimseye güvenemem.” Rose cümleyi onun için bitirip iç çekti. Willem hayatı boyunca onun güvenliğine kafayı takmış olsa da taç giyme töreni yaklaşırken iyiden iyiye kuruntulu ve evhamlı biri olup çıkmıştı.

Rose, Willem’in bu kadar endişelenmesinin tek sebebinin onu sevmesi olduğunu kendine hatırlattı. Eliyle hafifçe onun koluna dokundu. “Willem, Yüce Koruyucu’nun gözleri önünde Anadawn’a zarar gelmeyeceğini biliyorsun.”

Sonuçta onun heykelinin dibinde duruyorlardı, Rose’un soylu atasının mermerden bakışları sessizce sarayı gözlüyordu. Onu gözlüyordu. Rose kendi içinde, bu heykeli hep biraz baskıcı bulurdu. Bahçelere giren ışığı engelliyordu ve gölgesinde kalan güller diğerleri kadar büyümüyorlardı ama bu heykelin hiç olmamasındansa yakınında olmasını tercih ederdi. Bu heykel ona kutsandığını hatırlatıyordu ve...

“Gel. Derhal.” Willem’in parmakları Rose’un bileğini kavradı. “Çiçekleri odana gönderteceğim.”

Willem’in peşinden giderken, baş döndürücü akşam havasından ve her türlü aşk ve macera dolu düşüncelerden uzaklaşıp sarayın uzun gölgelerine girerken Rose’un neşesi sönüp gitti.

Kulesinde döne döne yükselen basamakları çıkarken kendine, *Kraliçe olduğumda her şey daha iyi olacak*, diye söz verdi. *İstersem bütün gece dans edeceğim, kimse bana ne yapacağımı söylemeyecek.*

Yatak odasının kapısını itip açarken merdiven boşluğundaki muhafıza gülümsedi. Parmaklarına dikenlerin battığını ancak kapının kulpuna bulaşmış kanı gördüğü zaman fark edebildi.

Beyaz sarayın üstündeki gökyüzü yıldızsızdı, Wren ise tedirgindi. Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu, soğuk rüzgâr içine işliyordu. Pelerinin kendine çekti. “İçim rahat değil.”

Shen karanlıkta, “Hadi canım,” diye fısıldadı. “Saraya sızmak üzereyiz.”

Wren arkadaşına kötü kötü baktı. “*Genel olarak* diyorum, Shen.”

“Bu işin kolay kısmı,” diye hatırlattı Shen. Güney surlarını tırmanmış, devriye gezen iki saray muhafızını büyüyle uyutmuşlardı. Önlerinde sadece doğu kulesi vardı şimdi, karanlıkta yamuk bir diş gibi yükseliyordu. “Bir elini diğerinin üstüne, bir ayağını diğerinin önüne atacaksın, hepsi bu.”

“Yerçekimi seni endişelendirmeyebilir Shen Lo ama geri kalanımızın oyunu onun kurallarına göre oynaması gerekiyor.”

Shen’in sırtışı ay ışığında parıldadı. “Devam et. Hemen arkanadayım.”

“Düşersem beni tutacak mısın?”

“Hayır ama sana el sallarım.”

“Tam bir centilmen.” Wren ellerini taşla bastırıldı. Taşlarda çok hafif girintiler vardı, nasırlı parmaklarını oyuklara geçirip kendini yukarıya çekebilirdi. Bedenini olduğu gibi surlara bastırıldı, pelerini sırtından boşandı, kopçasının boğazına bastırıldığını hissetti.

Büyükannesinin sesi kafasının içinde, “*Odaklan şimdi, benim küçük Wren'im,*” diye yankılandı. “*Saray kapılarını aştıktan sonra hata yapamazsın.*”

Wren'in nefesi havada incecik bulutlar oluşturuyor, bağcıklı kesesi sanki orada olduğunu hatırlatmak istermişçesine beline hafifçe çarpıyordu. Çok geçmeden yüzünden ter boşandı, gömleğinin yakasının altına birikmeye başladı. Kuleyi bir böcek gibi tırmanırken parmakları ağrıyordu, bacaklarındaki kaslar çılgılık çılgılaydı. Bir eli diğerinin üstüne, bir ayağı diğerinin önüne atıyordu.

Gerisinde Shen, karanlıkta bir gölge gibi hareket ediyordu.

Kulenin Gümüşdil Irmağı'na donuk bir göz gibi bakan pençeresi yavaşça görüş alanına girdi. Pencerenin mandalı açıldı, serin havayı ve bu gece onunla gelen haydutları içeri alabilmek için bir iki santim aralanmıştı.

Wren pencerenin koluna atladı. Kendini dar pervaza taşırken pencere müthiş bir gıcırtyla ardına kadar açıldı. Odaya sessizce girerken omzunun üstünden Shen'e bakıp pis pis sırtıma dürtüsünü bastırdı. Yer çekiminin canı cehennemeydi.

Ay ışığı da peşinden yavaşça odaya girdi, yatak odasını parlak ışık parçalarıyla doldurdu.

Wren çizmesine sakladığı hançeri çıkardı ve bir elini kesesinin üstünde tuttu, kendini dışardaki merdiven boşluğunda beklediğinden şüphelendiği saray muhafızına hazırladı. Sessizlik uzayıp giderken rahatladı. Yatak odası düşündüğünden daha büyüktü. Fildişi duvarlara püsküllü goblenler asılmıştı, yaldızlı gardıroplar loş ışıkta hayaletler gibi yükseliyorlardı. Wren odayı dolaşırken yerdeki halı ayak seslerini boğuyordu.

Bir aynada kendi hayaletimsi yansımasını görünce korkudan ödü patladı. Saç örgüsü çözülüyordu, bağlarından kurtulmuş saçları, son iki günde inatçı toz ve kum lekeleriyle kaplanmış yüzünün etrafında karmakarıştıktı. Wren bir çölde sırtüstü sürüklenmiş, sonra da bir bataklığa batırılmış gibi görünüyordu.

Taze güllerle dolu bir vazo odayı mide bulandırıcı, tatlı bir ko-

kuyla doldurmuştu. Wren burnunu kırıştırdı. *Öff*. Bu boğucu koku, Ortha'nın vahşi fundalıklarından ve okyanustan yayılan tanıdık yosun kokusundan çok farklıydı. Wren'in buna alışması gerekecekti.

Ani bir ipek hışırtısı onu odanın ortasındaki dört direkli yatağa çekti. Örtüler esintiye kapılmış bir sis gibi hareketlendi ve Eana'nın veliaht prensesi ortaya çıktı.

Prenses Rose Valhart bir tablo kadar güzel, uyuyan bir kedi kadar hareketsiz ve uysaldı.

Wren'in büyükannesinin sesi kafasının içinde, *"Tehlike, Rose için çok uzak bir düşüncedir,"* dedi. *"Senin geldiğini göremeyecek."*

Wren göğsünde küt küt atan kalbini umursamadan uyuyan prensese yaklaştı. Ona duyduğu çekim daha da kuvvetlenmişti, kalbinin etrafında kapanan bir yumruk gibi. *"Merhaba kız kardeşim,"* diye fısıldadı. *"Buluştuk en sonunda."*

Rose uykusunda gülümsüyordu. Kestane rengi saçları vücudunu bir hâle gibi sarmıştı. Solgun cildi ay ışığında parlıyordu, kırmızı yanaklarında çil yoktu. Yüzleri birbirinin aynısı olsa da Rose'un kavurucu çöl güneşini asla görmediği, bir deniz rüzgârının dondurucu kırbaç darbelerini yüzünde hissetmediği apaçık ortadaydı.

Çok şanslı.

Yatağa bir gölge düştü.

"Işığımı kapatıyorsun Shen," diye fısıldadı Wren.

"Seni rahatsız etmemeye çalışıyorum." Shen pervazın üstüne çökmüştü. *"Olur da ee..."* –boğazını temizledi– *"duygulanmak istersin diye."*

Wren öfkeyle, *"Duygulandığım falan yok,"* dedi.

"Sakin ol. Büyükannene söylemem." Shen bacaklarını pervazdan aşırıp sessizce odaya girdi. *"Benim yanımda kendin olabilirsin."*

Tırmanırken siyah saçlarından birkaç tutam, meşin kayışından kurtulup alına dökülmüştü. Shen bunun dışında kusursuz görünüyordu.

Wren onu süzdü. *"Terlemedin bile, değil mi?"*

"Tabii ki."

Wren sesini yükseltmeyerek, "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Senden daha güzel uyuduğu kesin. Sen uyurken salyaların akıyor, iğrenç."

Wren onun kolunu yumrukladı.

Shen yanağının içini ısırarak gülümsemesini bastırdı. "Senin yüzünde daha çok çil var ve onun saçları seninkinden daha koyu renk."

Wren elini örgülerinde gezdirip kaşlarını çattı.

"Bahse girerim ki senden çok daha hoş biridir."

"Seni şu pencereden atarım Shen."

Rose yattığı yerde dönerken iç çekti, göz kapakları titreşti. Ona bu kadar yakinken Wren aniden kız kardeşinin gözlerinin içine bakmak istedi. Rose onu tanır mıydı? Çılgılık atar mıydı? Yoksa...

"Wren!" diye tısladı Shen. "Yap şu lanet sihri!"

Rose uykusunda mırıldandı. "Celeste?"

Wren'in içinden bir panik dalgası geçti. Bağcıklı kesesinden bir avuç Ortha kumu alıp avucunu açtı, parmaklarında sihir birikti. Sözcükler ağızından hızla dökülürdü. "*Topraktan tozlara, gizleniriz karanlıkta, lütfen prensesi döndür uykuya!*"

Rose'un gözleri aniden açıldı.

Wren avucundaki kumu üflerken kalbi tekliyordu. Kumlar altın kanatlı ateşböcekleri gibi havada asılı kalıp ortadan kayboldular, prensesin tuttuğu nefesini de yanlarında götürdüler. Rose'un göz kapakları gevşedi, baygın hâlde yastığına yığıldı.

Wren kesesinin iplerini çekti, titreyen parmaklarını avucuna gömdü. O an duraksamakla aptallık etmişti. Wren doğu kulesinde ne bulmayı beklediğini bilmiyor değildi sonuçta. İkiz kız kardeşi olduğunu hep bilmişti. Sonuçta onun hayatını çalmak için yetiştilmişti ama Rose'u burada, bu kadar yakından, sıcacık, *canlı olarak* görmek onu aniden... eh, bir *duyguyla* doldurmuştu.

"Gözlerini gördün mü?" diye fısıldadı.

"Zümrütler kadar yeşil." Shen'in bakışları ay ışığında parlıyordu. Wren'i her zaman yaptığı gibi, sanki ruhunun hareketlerini okuyormuşçasına süzüyordu. "Sen iyi misin?"

“İyiyim.” Wren hafifçe gülümsedi. “Acele etmeliyiz. İpi ver.” Wren ip kangalını çözmeye koyuldu. “Seni sabitleyeceğim.”

“Harika,” dedi Shen, örtüleri geriye çekti. “Ben de gidip kız kardeşini kaçırayım.”

Wren ipi en yakındaki yatak direğine bağlayıp pencereden dışarı attı. Geriye döndüğünde Shen odanın ortasında duruyordu, prensesi omzuna atmıştı. Müthiş bir kuvvetle pervazdan tırmanıp dışarıya çıktı. Beyaz kuleden aşağı inerken ip gerildi, Rose’un koyu renk saçları Shen’in sırtına yosunlar gibi yayılmıştı.

“Bekle!” diye tısladı Wren. Pelerinini çıkarıp pencereden attı. “Çölde o gecelik hiçbir işine yaramaz.”

Shen pelerini kancasından yakalarken yalpalamadı bile. “Senin kötü kalpli ikiz kardeş olduğunu sanıyordum.”

Wren ona dilini çıkararak karşılık verdi. “Umarım başına bela olur.”

“Bol şans Wren. Tahta çıktığında görüşürüz.” Shen karanlığa karışırken ona göz kırptı, geride sadece kelimelerinin yankısını bıraktı.

Wren o anda harekete geçti, ipleri toplayıp komodine dizilmiş çarşafların altına sakladı. Tırmanış giysilerini çıkardı, çamura bulanmış pantolonuyla bol gömleğini tortop edip yatağın altına tıktı. Hançerini yastığının altına gizledi.

Bir çekmecede mavi bir gecelik bulup üstüne geçirdi, ipek cildine sürtünürken bunun tadını çıkardı. Geceliğin bel kısmı biraz boldu ve dar omuzlarına biraz büyük geliyordu ama temizdi ve yumuşacıktı.

Wren sırttı. Bir ay sonra, dolunay geldiğinde boğazına kadar lükslere batmış olacaktı. Tek yapması gereken, on sekizinci doğum gününe dek –Rose’un uzun zamandır beklenen taç giyme gününe dek– fark edilmemektir. Ve o zaman Kraliçe, Eana ada devletinin tek hükümdarı olacaktı. Krallığı dilediği gibi yıkabilecek, istediği gibi yeniden inşa edebilecekti.

Tıpkı eskiden olduğu gibi.

Wren kraliçe olduğunda, Koruyucu’ya duyduğu delice bağlılı-

ğın on sekiz yıl önce annesiyle babasının katledilmesine neden olduğu Kralnefes'i'nden intikamını en sonunda alabilecekti. Willem Rathborne'u gül bahçesinde görmek bile Wren'in parmaklarının kaşınmasına neden olmuştu. Ama Wren sabırlı olmayı öğrenmişti. Önce tacı ele geçirecek, intikamını sonra alacaktı.

Rose'un tuvalet masasının önüne oturdu, sonu gelmeyen esanslı yağ şişelerini, ağır kokulu merhemlerle dolu kâseleri karıştırdı. Tek bir prenses için ne kadar çok parfüm vardı! Wren aynanın önünde saç örgülerini çözerken gözleri karanlıkta zümrütler gibi parlıyordu. Dudakları çatlamıştı, cildi çöl havasının yol açtığı çillerle kaplıydı, saçları kuş yuvası gibi darmadağınktı.

"Hmm," diye mırıldandı. "Pek prensese benzer bir hâlim yok."

Bağcıklı kesesinden bir tutam kum aldı, gözlerini kapattı ve zihninde Rose'un bir resmini yarattı. Kolunu kaldırıp karanlığa seslendi: "*Topraktan tozlara, zarafet ve dik duruşla, lütfen kız kardeşimin yüzünü ver bana.*"

Kumlar alınaya değmeden yok oldular. Wren sihrinin tüy kadar hafif dokunuşunun, cildinde hissettiği karıncalanmanın tadını çıkardı. Yanaklarının parlamasını, güneşten yanmış cildinin çillerini dökerek hafif bir pembeliğe bürünmesini izledi. Saçları gürleşti, rengi koyulaşan bukleler uzayıp kabarak beline kadar uzandı.

Wren aynaya bakıp sırttı. "Merhaba Prenses."

Wren ellerini çevirdi, avuçlarını kaplayan sert nasırları öylece bırakmaya karar verdi. Elleri ona rüzgârların dövdüğü Ortha uçurumlarını, yeni bir dünyayı bekleyen cadıları hatırlatıyordu.

Wren'in büyükannesinin onlara vadettiği dünyayı. Sanki Babasının düşünceleriyle yaratılmış gibi bir esinti içeri dalıp bir parfüm şişesini devirdi. Wren hafif bir çığlık attı.

Kapı hızla vuruldu, bir muhafızın sert sesi duyuldu. "Her şey yolunda mı, Prenses Rose?"

Wren içinden küfretti. Sesinin kız kardeşinin sesine benzediğini umarak, "Gayet iyiyim, teşekkürler," diye seslendi. "Şu baş belası rüzgâr! Biraz hava alıyordum sadece."

Pencereyi telaşla çarpıp kapattı, gözleri odanın öbür ucundaki kapının kulpuna kilitlenmişti. Bir sessizlik oldu, Wren ağır ağır rahatladığını hissetti ve pencereye yığılıp kaldı.

“Bunu yapabilirim,” diye hatırlattı kendine. “Bunu yapmak için doğdum.”

Wren bütün hayatını bu değişime hazırlanarak geçirmişti. Büyükannesinin rehberliğinde sihrini Ortha sahillerinde geliştirmiş, büyülerini hemen oluşturup oklar gibi hızla savuracak kadar ustalaşmıştı. Shen’le uzun saatler boyunca çalışmış, ondan gizliliği ve kendini savunmayı, ne zaman saldırıya geçip ne zaman sessiz kalacağını hissetmeyi öğrenmişti. Banba’nın karısı Thea, Wren’i saray adabı konusunda eğitmişti. Wren bir prenses değildi ama öyleymiş gibi davranmayı öğrenmişti. Dilini nasıl tutacağını, küfürlerini nasıl bastıracağını, hiçbir derdi yokmuş gibi masumca gülümsemeyi, neşeyle hoplayıp zıplamayı biliyordu artık.

Sonuçta bu surlar dışında hayatı tanımamış bir kızı oynamak ne kadar zor olabilirdi ki?

Wren kendini dört direkli yatağa attı, bir deniz yıldızı gibi surat üstü düştü. Yastıkların arasına girerek kız kardeşinin geride bıraktığı sıcaklığa gömüldü. Kanı bu değişimin başarısıyla kaynamıyor olsa kendini tuhaf hissedebilirdi. Shen’in güvenle saraydan ayrıldığını, Ortha Starcrest’in ruhunun onu, cadıların anısına isimlendirdiği uçurum kenarındaki limana sağ salim götürdüğünü umut etti.

Wren yana dönüp elini yastığının altına soktu. Soğuk hançer bu yabancı yerde onu rahatlatıyordu. Hançeri elinin altındayken uyku çabucak onu sardı. Wren karanlığa süzüldü, evine dair bütün düşüncelerini geride bıraktı.

Sabaha Eana tahtının veliahdı Rose Valhart olacaktı.

Tatlı, kusursuz ve tehlikeli.

Rose, Dalgalı Kumlar'ın sesini daha önce hiç duymamıştı. Daha önce başkent Eshlinn'in dışına hiç çıkmamıştı. Anadawn Sarayı'nın altın kapılarından dışarı adım attığı nadir durumlarda ona her zaman bir gözetmen eşlik eder, sürüyle saray muhafızı hemen arkasından gelirdi.

Ama prenses, Eana'da daha önce bulunmadığı yerleri sık sık düşlerdi. Yatmadan önce, "Ben Eana'yım, Eana da ben," diye fısıldar, düşünceleri krallığın uzak köşelerine kayardı. Geceleri kendini Lades Körfezi'nin beyaz kumlu sahillerinde dolaşırken, Errinwilde'in yemyeşil düzlüklerinde dörtlü at sürerken veya güneydeki, tezgâhların iyice terbiye edilmiş et ve parlak renkli baharatlarla dolup taşıdığı kalabalık çarşuları gezerken hayal ederdi. Rose uçsuz bucaksız Ganyeve Çölü'nü, üstünde altın bir sikke gibi parlayan güneşi de düşlerdi ama kumlarının efsanevi uğultusu kulaklarına hiç bu kadar net gelmemişti.

Bu rüyada sanki ona sesleniyor, uyandırmaya çalışıyor gibiydiler.

Rose yatak odasının beyaz duvarlarını görmeyi bekleyerek gözlerini açtı. Bunun yerine Ganyeve üzerinde yükselen kehribar rengi bir güneş gördü, kumların kulaklarında çınlayan şarkısını işitti.

Bir anda başka hisler de ona hücum etti. Dudakları kuruydu,

boğazı susuz kalmıştı. Ağzında kum vardı, taneler yüzünün yanına yapışmıştı. Gözlerini hızla kırıştırdı. Hâlâ rüya görüyor olmalıydı. Yoksa çölde, bir atın üstüne yığılmış bir hâlde uyanmayı nasıl açıklayabilirdi...

Bir at mı?

Bir panik dalgası Rose'un vücudunda atın toynak sesleriyle aynı ritimle dolaştı.

Bir şey daha aniden, tedirgin edici bir şekilde netleşirken Rose kaskatı kesildi.

Yalnız değildi.

Hafifçe inip kalkan sert bir göğse yaslanmıştı. Bir kol gevşekçe beline dolanmıştı, onu yerine sabitliyordu. Aniden tepki vermemek için bütün gücüyle çabalaması gerekti. Sakinleştirici bir nefes alarak hızla atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

Sakin ol. O anda kontrolünü kaybederse işi biterdi. Parmaklarını gizlice açıp kapattı. Güzel, elleri bağlı değildi. Kucağına baktığında orada da iplerin olmadığını gördü. Onu yakalayan her kimse onu açıkça hafife almıştı. Eh, çok şaşıracaktı. Gözleri sağa sola kaydı, zihni müthiş bir hızla çalışıyordu. At dörtnala gidiyordu ama kumlar yumuşaktı ve onu yakalayanı şaşırtabilirdi. İçinde yayılan korku ona hükmetmeden önce saldırıya geçmek en iyisiydi.

Cesaretini bul. Bir silah olarak kullan.

Rose bir haykırıyla dirseğini aşağıya doğru şiddetle savurup attan aşağı atladı.

Bu acil inişten ötesini planlamadığının sadece ayakları kuma vurduğunda farkına vardı. Ayrıca –ve en önemlisi– çöl kumlarının bu kadar sıcak olmasını beklemiyordu. *Yalnızlık* olmayı da. *Gece*liğini *giyiyor* olmayı da.

Tek ayağı üstünde sıçrayarak, "Yanan yıldızlar!" diye küfrü bastı.

Tepesinde, "Şaşırtıcı bir şekilde etkileyiciydi," diyen bir ses duydu.

Rose, onu kaçırın adamı görmek için hızla döndü. Epey çarpıcı bir görünümü vardı, karalara bürünmüştü, muhteşem bir atın üs-

tündeydi. Doğan güneş yüzünün etrafını bir hale gibi çevrelemişti ve Rose adamın yüz hatlarını seçemese de onun bir tür haydut olduğunu açıkça görebiliyordu.

Kalp atışları kulaklarında yankılanırken bile kendine “*Sakin ol,*” diye hatırlattı. Geçmişte, Rose kaçırıldığını hayal ettiğinde, en baştan çıkarıcı entarilerinden birini giyiyor olurdu. İkinci en sevdiği geceliğini ve başkasına ait, kaba kumaştan yapılmış ve leş gibi kokan bir pelerini değil. Ve hiç *bu kadar çok* kum olacağını düşünmemişti.

Yine de kontrolü çabucak ele alması gerekiyordu. O prenses-ti, ulu ve soylu Koruyucu tarafından korunuyordu. Ona zarar gelemezdi. Korku hâlde göğsünde küt küt atar bir hâlde omuzlarını geriye çekerken Rose kendi kendine bunları söylüyordu. “Kim olduğunu bilmiyorum ama beni derhâl sarayıma geri götürmeni istiyorum.”

Haydut ona öylece bakakaldı. At hafifçe kişnedi. Bir ter damlası burnundan aşağı süzülünce Rose yüzünü buruşturdu. Prensesler *terlememeliydi*. Ama prensesler, tuhaf bir köylü dansı yaparmışçasına hoplayıp zıplamazlardı da.

“Derhâl! Beni hemen geri götür!” dedi, ayağını kızgın kumlara vururken irkildi. “Sana emrediyorum!”

“Aman,” diye mırıldandı haydut. Tek bir hareketle atından inip ona doğru bir adım attı.

“Geri çekil! Geri çekil diyorum sana!” Rose adamın yüzüne atmak için bir avuç kum aldı.

Haydut saçlarını geriye atarken iç çekti. Rose adamın yüzünü net olarak ilk kez gördü. Koyu renk gözleri, çıkık elmacık kemikleri, taştan oyulmuş gibi duran bir çenesi vardı. Parlak cildi esmer, saçları siyahtı, uzun teller deri bir kayışla bağlanıp yüzünden çekilmişti. Yakınına geldiğinde, Rose onun düşündüğünden daha genç olduğunu fark etti. Yaşıt sayılırlardı.

Bu ona cesaret verdi. Onu halledebilirdi.

Avuç dolusu kumu hayduda fırlattı. “Sana son bir şans vere-

ceğim. Diz çok ve bana hürmet et. Sonra da eve dönebilmem için bana atını ver. Bunu yaparsan cezanın hafifletilmesi için elimden geleni yapacağım.”

Haydut ona gözünü dikip bakmayı sürdürdü. Ne küstahlık! Ama Rose, içinde dolaşan öfke dalgasından memnundu. Korkmaktansa öfkelenmek daha iyiydi. Adam onu dinlemezse neler yapacağını düşünmek istemiyordu.

Boğazını temizledi. “Ve ayrıca... bana doğru yolu göstermene ihtiyacım var.”

Haydut kahkaha atma cüretini gösterince Rose daha da öfkelen-di. O, Prenses Rose Valhart’tı, bir ay sonra Eana’nın Kraliçesi olarak taç giyecekti. Yüzüne gülünecek biri *değildi*.

Buna rağmen haydut gülmeye devam ediyordu.

Rose ona kötü kötü baktı. “Canına susamış olmalısın.”

“Prenses,” dedi adam anlayışlı bir tavırla. “Bu seni daha iyi hissettirecekse, diz çökerim. Ama atımı almayacaksın. Kasırğa aynı benim gibidir: Çölde doğmuş ve vahşi.” Sırtınca sağ yanağında bir gamze belirdi. “Onu zapt edemezsin.”

Rose’un yanakları, çöl sıcağıyla alakası bile olmayan bir duy-guyla kızardı. “Bu ne cüret! Mükemmel bir binici olduğumu göreceksin.”

“Eh, attan inişin harikaydı.”

Rose ona bir avuç dolusu kum daha fırlatmayı düşündü ama bundan vazgeçti. Pek etkisi yokmuş gibiydi. Başka hiçbir silahı olmadığı için yazık olmuştu. “Ulu Koruyucu adına yemin ederim ki, oyaladığın her dakika ceza artıyor.” Saçlarını geriye attı, içindeki titremeyi gizlemek için sesini yükseltti. “Ve senin kim olduğunu bilmek istiyorum.”

Haydut çenesini okşarken Rose onun teklifini düşünüyormuş gibi yaptığını görebiliyordu. “Seni saraya geri götürmek, seni saraydan *almanın* amacını tamamen yerle bir eder, o yüzden bir uzlaşma öneriyorum. İsmimi.” Diz çöküp yerlere kadar eğildi, alını neredeyse kumlara değecekti. “Adım Shen Lo.”

Rose ona tepeden bakarak, “Beni neden kaçırdın, Shen Lo?” diye sordu. “Altın mı istiyorsun? Sana altın verebilirim.” Rose, bu topraklardaki herkesten daha değerli olduğunu biliyordu. Çok daha değerliydi. Sonuçta o, Eana’nın geleceğiydi. Böyle korunmasının, sürekli sıkı gözetim altında olmasının nedeni buydu. Ama onu yeterince iyi koruyamadıkları *apaçık ortadaydı*, diye düşündü acıyla. Şimdi çöllerde bir başıyaydı, onu bir tek Koruyucu gözlüyordu.

Özgürlüğünü parayla satın alması gerekiyorsa bunu burada, hemen yapacaktı. Sıcaktan kavrulan Ganyeve Çölü’nde daha da ilerlemeden önce.

Kendini Shen Lo olarak tanıtan hayduda bakıp “Ee, *adam hırsız*?” diye sordu. “Fiyatını ver bana.”

Shen doğrulurken iç çekti. “Paramı istemiyorum, Prenses. *Adam hırsız* tabirinden de hoşlanmıyorum. Ben daha çok suç ortağı sayılırım. Aracı Shen. Seni A noktasından B noktasına götürmekten sorumluyum sadece.”

Rose bu adamı parayla ikna edemeyeceğini, özgürlüğüne karşı takas edebileceği hiçbir şeyin olmadığını fark ettiğinde paniklelemeye çalıştı. *Korkunu görmesine izin verme*. “Söyle bana, bu B noktası neresi?”

“Geldiğimizde söylerim,” dedi adam hiç yardımcı olmayarak.

“Kimin için çalışıyorsun?” diye bastırdı Rose.

Shen onu duymamış gibi, “Gidecek uzun bir yolumuz var, öğle vaktinden önce mümkün olabildiğince yol almalıyız,” diye devam etti. “Güneş tepedeyken çölde olmak istemeyiz. O zaman hava benim için bile çok sıcak olur.” Prensesi ölçüp biçerken kaşları çatıldı. “Ayrıca şimdiden solmaya başladın.”

“Solduğum falan *yok*,” diye hırladı Rose.

“Ne olursa olsun, öğle vaktine kadar Altın Mağaralar’a ulaşmamız gerekiyor.”

“Beni geri götürmezsen Kralnefesi beni bulur,” diye tehdit etti. “Beni güvende tutmaya ant içmiş koca bir ordum var benim.”

“Eh, pek iyi bir iş başardıkları söylenemez,” dedi Shen kinayeli

bir tavırla. “Dürüst olmak gerekirse, biraz daha zorlanmayı bekliyordum.”

“Beni buldukları zaman –ve beni *bulacaklar*– seni gördükleri yerde öldürecekler,” diye devam etti Rose. “Beni kendi ellerinle teslim etmen senin için çok daha iyi olur. Kralnefesi sana o zaman merhamet edebilir.”

Shen kumlara tükürdü. “O iğrenç sıçan merhametini kendine saklasın. Ona merhamet edilmeyecek.”

Rose nefesini tuttu. “O pis ağzını tut! O senin Kralnefesi’n! Böyle konuştuğunu duysa dilini keser. Ve o *aynı zamanda* benim babam gibi olduğundan, beni kaçırmaya cüret ettiğin için ilk önce kelleni uçurur.”

“Benim bakış açım göre sen daha çok onun esiri gibi duruyorsun. Senin her hareketine hükmetmiyor mu?” Shen homurdandı. “Seni o kuleden aldığım için bana teşekkür etmelisin, Prenses.”

Rose’un korkusu, bir öfke parlamasıyla yanıp gitti. “Ne konuştuğun hakkında en ufak bir fikrin yok, *haydut*.” Bir ter damlası alnından süzüldü. Bu lanet sıcakta duruşunu korumak giderek zorlaşıyordu. “Ve beni derhal saraya geri götürmezsen nasıl bir acı çekeceğine dair de hiçbir fikrin yok.”

Shen’in gözleri parladı. “Bu kelimeyi bilmene bile şaşırdım; *acı*.” Bir an birbirlerine kötü kötü baktılar, sonra Shen iç çekti. “Seninle burada tartışmak ne kadar eğlenceli olsa da öğle güneşi hakkında söylediklerimde ciddiydim. Kasırğa hızlıdır ama o kadar da hızlı değildir. Şimdi ata bin.”

Rose bir adım geri attı. “Hayır.”

Shen başını kaldırdı. “*Yol boyunca uyuyor olacak*, demişlerdi. Prenses bir gün erken uyandığında onunla benden başka başa çıkacak kimsenin olmayışı ne kadar da *elverişli*.” Rose’a döndü. “Beni peşinden koşturma. Bu ikimiz için de eğlenceli olmaz.”

Rose yerinden kıpırdamıyordu. “Muhafızlarım beni almaya geliyor,” dedi. “Bir adım bile atmayacağım.”

“Kimse seni almaya gelmiyor. Bunu sana garanti ederim.”

Rose, Shen'in koyu gözlerindeki kesinliği görünce sarsılmıştı. Atın üstünde uyandığı andan beri kalbine ilk kez gerçek bir dehşet yayıldı. "Yalan söylüyorsun."

Shen ona doğru yürümeye başladı. "Ata bin, Prenses."

"şuraya bak." Rose, Shen'in omzunun üstünde bir noktayı ışaret etti. "Benim Muhafız Komutanı'm." El sallamaya başladı.

Shen dönüp baktı, hiçbir şey bulamayınca küfretti. "Buna kandığıma inanamıyorum."

Geriyeye döndüğünde, Rose üstünde geceliğiyle kum tepesini koşarak iniyordu. Bir planı yoktu elbette. Ama muhafızları yakınında olmalıydı. çölün o kadar da derinine inmiş olamazlardı, değil mi? Haydut ne derse desin, saray onu almaya *gelecekti*. Askerleri gerekirse Eana'nın her santimini tazılarla tarardı. Tek yapması gereken, onlar oraya varıncaya dek haydutun dikkatini dağıtmaktı.

"Rose! Dur!" Shen koşarak onu kovalıyor, atı kum tepesinin üstünde şaşkın bir hâlde onları izliyordu.

Rose koşmayı sürdürüyor, her adımda ayakları kumlara gömülüyordu. Hızlanmaya başlamıştı –istediğinden çok daha fazla– ve kumlar aniden keskin bir eğim yaparken dengesini kaybetti.

Kumlara surat üstü düştü.

Bir hanıma hiç yakışmayan bir homurtu koyverdi.

"Kalk!" diye bağırdı Shen. "Çabuk!"

Rose mümkün olabildiğince gurlu bir tavırla başını kaldırdı ve bir kum topağı tükürdü.

"Kalk!" Shen kum tepesinden koşarak inerken sesi telaşlıydı.

Rose onu umursamadı. Hırsız, adam kaçıran bir çöl haydutundan emir almayacaktı. Dilediği hızda ilerleyecekti. Mümkün olabildiğince yavaşça ve zarafetle ayağa kalktı ama bacakları kumla kaplıydı ve *fena hâlde* titriyorlardı.

Doğrulmaya çalışırken, sorunun dizleri olmadığının dehşetle farkına vardı. Kum tepesi sarsılıyordu.

Kalbi boğazına fırladı sanki. "Kumlar yer değiştiriyor!"

"Bu kum değil! Bir kanböceği!"

Kum tepesi etrafında çalkalanmaya başlarken Rose haykırdı. Simsiyah, sivri kıskaçlar kumları yarıp her yere savurdu, sonra da yaratığın geri kalanı kapkaranlık, kıvrılan bir bulut gibi ortaya çıktı. Kocamandı, kalın bir kabuğu, parıldayan o korkunç kiskançların altında ufakık kalan bir düzine ince bacağı vardı.

Rose tökezleyerek geri çekildi.

Gerisinde haydut bir gölge gibi hareket ediyordu, Rose'un şimdiye kadar gördüğü herkesten daha hızlıydı. Havada süzüldü, çizmesinden bir hançer çıkardı, Rose'un üstünden atlayıp böceğin tam önüne inerken hançeri havaya savurdu. Omzunun üstünden, "Sana kalkmanı söyledim!" diye seslendi. "Kanböcekleri kalp atışlarını duyabilir. Terinin kokusunu alırlar ve..."

Böcek saldırdı. Shen geriye doğru takla atarak kıskaçtan kurtuldu. Shen yaratığın kafasına inerken Rose nefesini tuttu. Shen tek bir hamleyle hançerini yaratığın iki gözü arasındaki şişkin bölgeye sapladı. Yaratığın çılgıncı çöl havasını ikiye böldü. Böcek öfkeyle kıvranıp kıskaçlarını Shen'e saptırmaya çalışırken Rose kulaklarını elleriyle kapattı.

"Dikkat et!" diye haykırdı prenses ama çok geç kalmıştı. Kıskaçlardan biri Shen'in bacağına kesti. Kan boşanmaya başlarken Shen yüzünü buruşturdu ama hançerini çekmedi, lanet yaratık en sonunda kumlara yığılıncaya dek böceğin kafasına iyice sapladı.

Rose'un başı fena hâlde dönüyordu, bir an bayılacağını düşündü. "Öldü," dedi nefes nefese. "Onu öldürdün."

Shen böceğin üstünden indi. O mücadelede, taktığı altın zincir gömleğinden dışarı çıkmıştı. Shen zinciri çabucak gömleğinin içine sokarken Rose zincirin ucunda sallanan yüzüğü fark etti. Shen uzun bir an boyunca durdu, nefes nefeseydi. Sonra hançeri gömleğine silip çizmesine soktu ve Rose'a baktı. "Sen iyi misin?"

"Be-ben iyiyim." Ama bu kez sesindeki titremeyi saklayamamıştı. Rose kanböceklerinin hikâye kitaplarında okuduğu efsanelerden ibaret olduğunu düşünüyordu, onu öldürebilecek korkunç, gerçek

canlılar değil. Çölde daha ne gibi ucubeler saklanıyordu? “Ya sen... sen iyi misin?”

“İyiyim,” diye kısa kesti Shen.

Rose’un bakışları, Shen’in bacağındaki açık yaraya takıldı.

“*Yok bir şeyim,*” diye üsteledi Shen. “Buradan gitmeliyiz. Başka kanböcekleri de gelebilir, onları yemeyi seven şeyler de bu cesedin kokusunu alacaklardır.” Çenesi kasıldı. “Ve güven bana Prensese, kanböceği yiyen bir şeyle savaşmak istemeyiz.”

Rose yutkundu. “O şey beni öldürebilirdi.”

“Kolayca.”

“Hayatımı kurtardın.”

Shen’in dudaklarından hırıltılı bir kahkaha döküldü. “Beni o kadar övme. Seni bir kanböceğine kaybetsem başım büyük belaya girer. Veya herhangi bir şeye kaybetsem.” Parmaklarını dudaklarına götürüp öyle yüksek sesle ısıklık çaldı ki Rose irkildi.

Kasırga kum tepesinden dötrnala geldi.

“Dinle Prensese, saray seni bulması için birini göndermiş olsa da Eshlinn doğumlu hiçbir at Kasırga kadar hızlı koşamaz. Bize asla yetişemezler. Farkına varmadıysan çölün ortasındayız.”

Rose etrafına bakındı, ufukta şekiller görmeye çabaladı. “Bu imkânsız. Kimse çölün *içinden* geçmez.”

Ganyeve Çölü, Eana Adası’nın orta yerinde çöreklenmiş bir yılan gibi yatıyordu, bir engereğin ısırgı kadar ölümcül ve tehlikeliydi. Bu çölü –en azından tek parça hâlinde– geçmenin tek yolu, küçük çöl kasabalarını sahildeki balıkçı köylerine bağlayan, çölün kenarlarından dolanan tozlu Kerrcal Yolu’nu aşmaktı. Akli başında hiçbir Eana’lı, çölün ortasından geçmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi. Bu delirmeye veya ölüme, çoğu kez de ikisine birden giden en kestirme yoldu.

Yine de... Rose’un görebildiği kadarıyla etraflarında *hiçbir şey*, hiç kimse yoktu. Doğudaki Gallanth köyünün heybetli saat kulesi neredeydi? Veya kızıl surlarıyla meşhur Dearg şehri? Buradan Mishnick Dağları’nın gölgesini bile göremiyordu. Bu yerlerin hiç-

birine gitmemiştir ama ülkesinin haritalarını incelerken zihnine nakşetmiştir. Ona ait olan, Kraliçe olduğunda bir gün ziyaret edeceğine kendi kendine söz verdiği yerlerdi buralar.

Şimdi sadece güneş, gökyüzü ve kum vardı.

Ve Shen Lo.

Shen sırttı. “Ben bu çölde doğdum ve burayı at sırtında birçok kez geçtim Prenses. Burayı avucumun içi gibi bilirim.”

Rose haydutu farklı bakışlarla inceliyordu şimdi. Ona bu çölü aşmanın imkânsız olduğu öğretilmişti ama bu çekilmez —ondan bir iki yaş büyük— çocuk, bunu yaptığını iddia ediyordu. *Birçok kez.* Daha da tuhafı bunu *o anda* yapıyordu. Onunla.

Şaşkınlığı meraka dönüştü. “Benden ne istiyorsun, Shen Lo?”

Shen onunla göz göze geldi, daha önce kimsenin cüret edemediği bir küstahlıkla ona gözlerini dikti. “Hiçbir şey.”

Rose kaşlarını çattı. “Anlamıyorum...”

“Şunu anla,” dedi. “Canını yakmayacağıma söz veriyorum. Bana güvenmeyi deneyebilir misin?”

Rose hâlâ titreyen kollarıyla bacaklarına lanet okuyarak kuvvetle yutkundu. Onunla gitmezse bu çölde ölecekti. “Pekâlâ. Ama sadece şimdilik.”

“Bu yeterli.” Shen kumlarda diz çöküp bacağına basamak olarak kullanması için işaret etti.

Rose yanından geçip gitti. “Öff, lütfen. Ata nasıl binilir biliyorum,” dedi ve atın sırtına atladı. Zarafetle iniş yaptı, öne uzanıp Kasırga’nın kulaklarının arasını okşadı.

Shen onun arkasına atladı. “İkimiz anlaşınca daha kolay oluyor mu?”

Nefesi ensesini gıdıklıyordu. Rose’un omurgası kasıldı. O anda içinden yemin etti. Bu kaçırılmayı sağ atlatacak, ardından tahtına geri döndüğünde ve güç tekrar onun eline geçtiğinde hayduta bunun bedelini ödecekti.

Shen bir kolunu Rose’un beline doladı. “Tutun Prenses,” dedi, Dalgalı Kumlar’da hızla ilerlemeye başladılar.